

Iskolások a csatamezőn

1849. április 4-e. Miért fontos számunkra ez a nap? 1849-ben a tőlünk nem messze lévő falu határában, Tápióbicskén lezajlott a bicskei csata. A magyar honvédsereg és a velük szemben álló osztrák-horvát csapatok ütköztek meg egymással.

Ezt a csatajelenetet minden évben előadják Bicske határában, korhű kellékekkel és igazi csatalázzban. A látványos és egyben izgalmas harcot több ezer ember nézi végig minden alkalommal. Így jutott eszébe a gombai tanároknak az ötlet, hogy akit érdekelne a program, annak szervezzenek egy buszos kirándulást a helyszínre. Mivel elegendő jelentkező jött össze, április 4-én iskola után indultunk is. A buszon a kicsik és nagyok egyaránt izgatottan várták már a csatát.

Mikor odaértünk, jó illatok csapták meg az orrunkat. Helyben sütötték a lángost, a kürtöskalácsot, és bár csöpörgött az eső és elég hűvös volt, fagyit is árultak. Kézműves remekeket csodálhattunk meg, és vásárolni is lehetett belőlük. Mikor mindenki megvette, amit akart, együtt odaálltunk egy még üres helyre és vártuk, hogy kezdődjön a csata.

A három csapat elkezdett egymáshoz közeledni, durrogtak a puskaporral megtöltött ágyúk, összecsattantak a kardok, elkezdődött a harc. A magyarokat (katonákat, parasztokat, gyerekeket) megszemélyesítő emberek csatogtatták a karikás ostoraikat, kurjongattak, várták az előre nyomuló ellenfelet. Az osztrák-horvátok tajtékzó lovaikkal keresztülvágtak a mezőn átfolyó patakon, és támadásba kezdtek. Többszöri egymásnak feszülés után a magyarok kerültek ki győztesként. A felégetett szalmaházak még sokáig szürkére festették az égboltot.

Azt hiszem, mindenki nevében írhatom, hogy a látottak hatása alá kerültünk hosszú percekre. Az idő szinte észrevétlenül elröpült, már sötétedett, amikor szép lassan hátunk mögött hagytuk a csatamezőt és elindultunk haza. A buszon a látottakról beszélgettünk: a néhol vicces, de leginkább izgalmas jeleneteket emlegettük fel egymásnak. Hazaérkezve, az élménybeszámoló után álmainkban tovább írtuk a csatát.

Ordasi Nadin

Néhány óra a művészet és a jótékonyság jegyében

Április 5-én délután nagy nyüzsgés fogadott az iskolában. Azzal a nem titkolt szándékkal indultunk öt éves kislányommal a GRAMI Szülői Egyesület által szervezett jótékonysági, bemutatkozó délutánra, hogy egy kis izelítőt kapjunk mindaból, milyen lehetőségeket kínál a helyi művészetoktatás, ha egy év múlva véget érnek felhőtlen óvodás éveink.

Az iskola ezen a napon egyáltalán nem a megszokott, komoly arcát mutatta. Az udvarról belépve, a folyosón házi süteményekkel, szendvicsekkel, mindenféle jóval gazdagon megrakott büféasztal várta a látogatókat. A 2-es termet mini galériává alakították át, ahol megcsodálhattuk a rajz tanszakosok legszebb munkáit. Itt lehetőségünk nyílt arra is, hogy kicsit gyarapítsuk a délután bevételét, hiszen a gyerekek által készített ajándéktárgyakat meg lehetett vásárolni. E kis kitérő után, az összenyitható terembe érkezve, annak egyik felében jókora színpadot, zongorát, másik felében iskolapadok helyett szék-sorokat találtunk. Helyünket elfoglalva, a rövid köszöntő után kíváncsian vártuk a folytatást. A produkciók előtt szinte tapintani lehetett a feszültséget: együtt izgult tanár, szülő, növendék, de még mi, vendégek is lélegzet-visszafojtva drukkoltunk a kis művészeknek. A műsor első felében a zongoráé, furulyáé, gitáré, hegedűé, pontosabban az őket megszólaltató gyerekéé volt a főszerep. Ezt a blokkot Kalina Enikő operett-részletei zárták. A szervezők két hosszabb szünettel tagolták a délutánt. A középső részt a kicsik kórusa nyitotta, majd gyermekdalok, játékok következtek a legkisebbek közreműködésével. Ezt követte a nagyobbak, majd legnagyobbak kórusa, végül pedig a színjátszók előadása. A befejező részben a néptáncon, népi hangszereken, népzene volt a hangsúly. Méltán arattak sikert a kis néptáncosok gyönyörű, egységes népviseletükben. Végül a Lármafa együttes szolgált meglepetéssel. A tőlük talán szokatlanak tűnő dallamok is elnyerték a közönség tetszését, így történt, hogy az izgalmak levezetéseként mindenki együtt énekelte a Republic slágerét (Nagy esők jönnek és elindulok, elmegyek innen messze...). A rendezvény tombolasorsolással zárult. Gratulálunk a fellépőknek, felkészítő tanároknak és a szervezőknek a jó hangulatú délutánhoz!

Nekünk pedig jól fel lett adva a lecke: Néptánc?! Rajz?! Színjátszás?! Ének?! Furulya?! Zongora?! Hegedű?! Citera?! Még szerencse, hogy van egy év gondolkodási időnk...

Szegedi Ildi

Úttörő-kirándulás

Április 12-én, szombaton az úttörőcsapat ismét egy felejthetetlen kirándulásra vitte a kiruccanni vágyókat. Mint mindig, most is minden korosztály – alsósok, felsősök, ifik – képviseltette magát.

Az úti cél Kecskemét volt. Első utunk a Szórákaténusz Játékmúzeumba vezetett, ahol számtalan régi játékot csodálhattunk meg. Itt még a nagyobbak is kiélhették gyermeki éniüket! Miután itt mindent jól megvizsgáltunk, a vásárlás következett, és harsogott a nádsíp egészen hazáig. Következő állomásunk a Természet Háza volt, ahol érdekes állatokat nézhettünk meg közelebről is. A sok béka és mindenféle kételtű akkora érdeklődést keltett, hogy ugróversenyt is rendeztünk. Volt néhány gyermek, aki biztosan nagyobbat ugrott még a békánál is!

Sajnos az időjárás nem kedvezett nekünk. Amikor a jakabszállási repülőtéren közelebről meg akartuk vizsgálni a gépeket, akkor kezdett el esni az eső. Ennek ellenére ezt sem lehetett nem élvezni. Nagyon tetszettek mindenkinek a különböző kis és nagy repülőgépek, és a helikopter. Különösen nagy élmény volt, hogy a Góbé márkájú vitorlázó gépbe be is ülhettünk.

Innen nem messze volt egy lovarda, ahol gyönyörű lovakat simogathattunk meg. Találkoztunk egy aranyos tacskóval is, aki annyira jól volt lakva, hogy már járnai is alig bírt.

Ezután visszamentünk Kecskemétre, ahol megnéztük a Városháza díszes udvarát, - itt egy esküvőt is láthattunk - és a Cifra Palota zöld ablakait. Szerettünk volna sétálni a városban – amit rövidítve meg is tettünk -, de sajnálatunkra még mindig esett az eső, és így nem esett túl jól. Ezért bementünk egy cukrászdába, ahol mindenki kedvére válogathatott a finom sütemények és fagyaltok közül.

Mivel mindenki nagyon jól érezte magát, ezért senki sem indult szívesen haza. Pedig a kirándulás véget ért. Reméljük, hogy minél több és több kirándulás vár még ránk.

Kovács Kinga